

Sygn. akt I C 1910/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Dalba

Protokolant Kalina Niedzielska

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda R. G. kwotę 18,62 zł. (osiemnaście złotych i sześćdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2008 roku do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;
3. zasądza od powoda R. G. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 197,- zł. (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180,- zł. (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. nakazuje ściągnąć od powoda R. G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie kwotę 572,38 zł. (pięćset siedemdziesiąt dwa złote i trzydzieści osiem groszy) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 1910/11

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 października 2010 roku powód R. G., zastępowany przez B. K. (pełnomocnictwo – k. 53) wniósł przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 749,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2008 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzona kwota wynika z zawartej z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. umowy cesji wierzytelności, dotyczącej przeniesienia wierzytelności (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wobec towarzystwa (...) S.A. obejmującej odszkodowanie z tytułu szkody komunikacyjnej w pojeździe poszkodowanej spółki z dnia 15 kwietnia 2008 roku. Pozwany nie uregulował całości należności z tytułu naprawy przedmiotowego pojazdu. Uznając swoją odpowiedzialność za skutki przedmiotowego wypadku zapłacił powodowi kwotę 7.222,11 zł. W związku z tym, że koszt naprawy wynosił kwotę

7.971,22 zł netto, powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 749,11 zł z tytułu naprawy przedmiotowego pojazdu. **(pozew z załącznikami – k. 1-5, 52-61)**

Nakazem zapłaty z dnia 12 listopada 2010 roku orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. **(nakaz zapłaty – k. 6)**

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany, zastępowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego Ł. K. (pełnomocnictwo – k. 67) zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że wypłacona przez niego kwota była adekwatna do poniesionej szkody, a powód zawyżył koszty naprawy. **(sprzeciw z załącznikami – k. 9-39)**

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. jest właścicielem samochodu osobowego marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). (okoliczność bezsporna)

W dniu 15 kwietnia 2008 roku miała miejsce kolizja drogowa, wskutek której samochód (...) sp. z o. o. z siedzibą w K. został uszkodzony. Sprawcą kolizji była osoba ubezpieczona w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. (okoliczności bezsporne)

Z uwagi na niemożność korzystania z pojazdu wskutek kolizji, poszkodowana spółka dokonała naprawy przedmiotowego pojazdu w zakładzie naprawczym należącym do R. G.. Koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wyniósł 7.971,22 zł netto. Na taką kwotę też R. G. wystawił na rzecz (...) sp. z o.o. fakturę VAT nr (...) z dnia 20 maja 2008 roku, w której wyszczególnione zostały pozycje zawierające nazwy części oraz ceny, a także koszt holowania auta w kwocie 350,00 zł brutto oraz wynagrodzenie za naprawę samochodu, ustawienie pojazdu na ramie naprawczej, przebrojenie ramy naprawczej, zabezpieczenie antykorozyjne, rozbicie i uzbrojenie pasa tylnego do naprawy, lakierowanie. Koszty te za roboczogodzinę na przedmiotowej fakturze wskazane zostały w kwocie 134,20 zł brutto. Kwota ostateczna uwidoczniła na fakturze jest w wysokości 7.971,22 zł netto.

W dniu 9 lutego 2010 roku (...) sp. z o. o. z siedzibą w K. zawarł z R. G. umowę cesji wierzytelności obejmującej wierzytelność spółki wobec (...) S.A. z tytułu odszkodowania za skutki wypadku z dnia 15 kwietnia 2008 roku. (okoliczności bezsporne, umowa – k. 54, faktura – k. 55-56)

R. G. zawiadomił o przelewie wierzytelności (...) S.A. i wezwał do zapłaty kwoty 7.971,22 zł netto z tytułu odszkodowania. (...) S.A. po weryfikacji przedmiotowej faktury uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 15 kwietnia 2008 roku, odmówił jednak wypłaty odszkodowania we wskazanej wysokości kwestionując stawkę roboczogodziny przyjętą przez warsztat naprawczy i wypłacił R. G. kwotę 7.222,11 zł netto tytułem odszkodowania. (okoliczności bezsporne, faktura – k. 55-56, pismo – k. 57)

Pismem z dnia 13 października 2010 roku pełnomocnik R. G. wezwał (...) S.A. do zapłaty pozostałej kwoty 749,11 zł. (okoliczność bezsporna, pismo – k. 58-59)

Ekonomicznie uzasadniony i niezbędny koszt naprawy uszkodzeń w przedmiotowym pojeździe powstałych wskutek zdarzenia z dnia 15 kwietnia 2008 roku, z uwzględnieniem stawek za roboczogodzinę obowiązujących na rynku (...) w czasie dokonania naprawy wynosił 7.240,73 zł netto. W związku z powyższym koszt naprawy uwidocznił w fakturze VAT nr (...) został zawyżony, poprzez przyjęcie zawyżonych stawek roboczogodziny za prace blacharskie i lakiernicze oraz doliczeniu do kosztów naprawy auta kosztów jego holowania. (opinia biegłego – k. 113-123, opinia uzupełniająca – k. 242-244)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o załączone do akt niniejszej sprawy oraz do akt sprawy o sygn. VI Nc-e 469988/10 i wskazane wyżej dokumenty oraz na podstawie opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej,

ruchu drogowego, wypadków drogowych i wyceny wartości pojazdów oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych – J. S..

Sąd dał wiarę wyżej wymienionym dokumentom, gdyż ich autentyczność, w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, nie budziła żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Ponadto stan faktyczny w sprawie był bezsporny. W ocenie Sądu również opinia biegłego zasługiwała na uwzględnienie, została ona bowiem sporządzona rzetelnie i dokładnie, zaś wnioski zostały wysnute zgodnie z wiedzą specjalną, jaką legitymuje się biegły. Dodatkowo biegły doprecyzował swoje wnioski, składając opinię uzupełniającą, w której odpowiedział na zadane mu przez stronę kwestionującą pytania. W niniejszej sprawie nie zachodziły przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy też bezstronności sporządzającego ją biegłego.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie był bezsporny. Spór dotyczył wyłącznie wysokości odszkodowania.

Przede wszystkim wskazać należy, że powód jako nabywca wierzytelności może domagać się zapłaty od pozwanego. Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Poszkodowany na mocy umowy cesji wierzytelności w dniu 9 lutego 2010 roku przeniósł wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego na powoda. Powód miał więc legitymację do dochodzenia od pozwanego roszczeń w niniejszym postępowaniu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Stosownie zaś do treści przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z kolei zgodnie z przepisem art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która, kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

Podnieść należy, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odszkodowania wynika wprost z art. 363 k.c. Szkada powstaje w chwili wypadku, a w konsekwencji obowiązek jej naprawienia powstaje w tym samym momencie. W niniejszej sprawie bezspornym pozostawało, iż (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. w wyniku kolizji z dnia 15 kwietnia 2008 roku poniósł szkodę – uszkodzeniu uległ należący do niego pojazd marki V. (...) o nr rej. (...). Wątpliwości nie ulegało również, że pozwany, ubezpieczając pojazd sprawcy szkody od odpowiedzialności cywilnej, ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą z tego tytułu. Poszkodowana spółka przelała wierzytelność na powoda, który twierdzi, że poniósł szkodę w wysokości 7.971,22 zł. Pozwany wypłacił część tej kwoty w wysokości 7.222,11 zł, uznając, że powód celowo nielojalnie zawyżył koszty naprawy w szczególności w sytuacji, że on sam jej dokonywał i wystawił z tego tytułu fakturę VAT.

Na gruncie powyższego Sąd zważył, że w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a zakład ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawcy posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania winien wypłacić odszkodowanie w pełnej wysokości, tj. odpowiadającej rozmiarom wyrządzonej szkody. Poszkodowany może zatem domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (zakładu ubezpieczeń) odszkodowania obejmującego koszty prac naprawczych, w wyniku których uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem oraz koszty części zamiennych niezbędnych do dokonania naprawy. Zgodnie z uchwałą SN z dnia 13 czerwca 2003 roku, odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (III CZP 32/03, Monitor Prawniczy z 2004, nr 2, s. 81).

W związku z powyższym Sąd uznał, iż niezbędnymi i ekonomicznie uzasadnionymi kosztami naprawy przedmiotowego pojazdu są koszty wskazane w opinii biegłego, o przeprowadzenie której wnosił sam powód, w wysokości 7.240,73 zł netto, zaś pozwany jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji zobowiązany był do naprawienia szkody przez wypłatę kwoty niezbędnej do restytucji pojazdu do stanu sprzed kolizji.

Jak już wskazano powyżej Sąd uznał opinię biegłego za w pełni wiarygodną, dlatego też przyjął wnioski w niej zawarte za zasadne. Powód zawyżył koszt naprawy przedmiotowego pojazdu, w szczególności poprzez przyjęcie zawyżonej stawki roboczogodziny obowiązującej w dacie naprawy na rynku, na którym naprawa była dokonywana i wystawił fakturę VAT opiewającą na wyższą kwotę niż koszty niezbędne do naprawy. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił kwotę 7.222,11 zł netto tytułem kosztów naprawy pojazdu, a w związku z tym w dalszym ciągu pozostaje zobowiązany do refundacji dalszej części kosztów naprawy, tj. kwotę 18,62 zł. Wskazać przy tym należy, iż R. G. jest płatnikiem podatku VAT, winien zatem uiszczać należności według cen netto. Wobec powyższego, w przedmiocie kosztów naprawy pojazdu, żądanie strony powodowej było zasadne w zakresie kwoty 18,62 zł i w tym też zakresie podlegało uwzględnieniu, jako mieszczące się w kosztach naprawy niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu o odsetkach stanowił art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. Stosownie do treści art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, zaś zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W niniejszej sprawie powód zasadnie dochodził odsetek od dnia 4 czerwca 2008 roku, tj. od 31 dnia od zgłoszenia szkody.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił powództwo w punkcie 1 wyroku i oddalił pozostałą część w punkcie 2 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., mając na uwadze, że pozwany uległ co do nieznaczej części swojego żądania, dlatego też zasądzono na jego rzecz koszty procesu. Na wysokość tych kosztów składa się opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17,00 zł (art. 1 pkt 2 ppkt a ustawy z dnia 9 września 2000 roku o opłacie skarbowej, Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm., w zw. z pkt V podpunkt 1 załącznika do tej ustawy) oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w wysokości 180 zł (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie 3 wyroku.

W punkcie 4 wyroku Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć od powoda kwotę 572,38 zł tytułem nieuiszczonych wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa a związanych z opinią biegłego.

Zarządzenie:

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego – adres k. 307 i pełnomocnikowi powoda.

Dnia 07.03.2014 r.